

CHƯƠNG MƯỜI NĂM

VỊEN ĐỘC DƯỢC CỰC LẠC

Du Bội Ngọc đột nhiên hú lên một tiếng thật dài, xoay tròn thân hình, thanh “Tuệ Kiếm” trên tay tỏa ra một vòng ánh sáng ...

Loạt ám khí đầu tiên bay tới, một mũi trong số đó bị gió kiếm đánh dạt sang bên mấy tấc, chạm vào mũi thứ hai, mũi thứ hai do đó cũng lệch mất đường bay, tạo thành một lỗ trống khác to hơn và sang mũi thứ ba ...

Sự va chạm cứ theo thế dây chuyền tiếp tục mãi, thoáng chốc mảnh lưới “Tình Vồng” bị phá nát chẳng còn.

Du Bội Ngọc chẳng phút giây chần chừ dùng cành cây chỏi nhẹ xuống đất, thân hình bắn vọt ra ngoài, lồng theo tiếng hú lồng lộng, người chàng mun mót lên cao ...

Quỳnh Hoa Tam Nương Tử cũng nhìn theo khâm phục!

Cho đến khi ấy ba người mới tự cảnh giác, cùng dậm chân tháo vôi ra sau.

Thiết Hoa Nương cất giọng cười lạnh lạnh :

- Giỏi! Giỏi lắm! Khắp thiên hạ, chỉ có người là người duy nhất thoát khỏi lưới tình của chúng ta, người quả xứng đáng tự kiêu hãnh và đắc ý! ...

Nàng chấm câu bằng một chuỗi cười đanh ác, đồng thời vươn tay nhỏ một ngọn kim đao trên cây xuống, ánh đao chớp lên mấy lượt, những kẻ bị buộc dính vào thân cây, từng cánh tay lộp độp rơi xuống, máu phun như mưa rơi ...

Thế nhưng, đám người nọ không một chút đau đớn lộ trên khuôn mặt, vẫn si dại noãn miệng cười tình ...

Thiết Hoa Nương nhanh như cắt gom hết những cánh tay máu me, đầm đìa ném sang địch thủ.

Du Bội Ngọc giận dữ, rống lên :

- Cho đến bây giờ, các người vẫn còn hại người à?

Thân hình chàng vừa xà xuống đất, lại vôi vàng bắn lộn tuốt lên cao. Vì chàng thừa hiểu những giọt máu từ trong cánh tay kia phọt ra toàn là những chất độc cực mạnh, dễ đâu dám để dấy vào mình.

Những hành động quá tàn độc của Thiết Hoa Nương Tử, lửa giận nghe như bốc cháy trong đầu, người vừa nhấc lên cao, chàng lại bổ nhanh xuống phía họ ...

Đột nhiên ...

Bốc! Bốc!

Từng tiếng pháo nổ như tiếng liên châu vang lên, những cánh tay cụt nọ bỗng dựng nổ toang ra tạo thành những đám mây mù của máu và thịt, trông kinh tởm dị thường.

Như được một sức vô hình điều khiển, vầng mây mù máu thịt đó ùn ùn cuộn tới phía chàng.

Thân hình đang lơ lửng giữa không trung, sự kinh hãi của Du Bội Ngọc lúc ấy quả không sao mô tả ...

Chàng chỉ còn cách tay chân quệt mạnh trong không khí, mượn đà lộn ngược người ra sau, đập lên khung cửa sổ.

Vầng mây mù máu thịt mỗi lúc một lan rộng và nó cũng loãng dần.

Từ xa xa, tiếng cười lạnh lạnh của Thiết Hoa Nương vang lên :

- Thiên Tầm phủ cốt, chưa chết chẳng thôi, người cứ chống mắt chờ xem ...

Qua vầng “huyết vụ” loang loảng, bóng của Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đã biệt tăm, ngọn kim đao cắm trên thân cây, chuôi đao vẫn còn rung rung chưa dừng hẳn ...

Máu theo hơi gió loãng tanh cả một vùng không gian, Du Bội Ngọc nghe như muốn mửa, nét kinh hoảng vẫn còn lộ trên nét mặt.

Đường Vô Song chợt than lên :

- Vừa rồi đúng là tuyệt kỹ “Hóa Huyết Ẩn Thân” của Thiên Tầm Giáo. Một khi pháp thuật đó thi thố thì đừng hòng một ai tóm được các ả!

Nghiêng nghiêng tựa người vào lưng ghế, Đường Vô Song dõi nhìn về phương xa, trong tia mắt bộc lộ đầy nét kinh hoàng, dường như đã nhìn thấy những nguy cơ hung hiểm cực cùng đang đợi ở tương lai.

Du Bội Ngọc vành môi mím chặt :

- Một tổ chức Ma giáo tà độc như thế, tại sao chẳng có ai chịu đi diệt trừ chúng?

Đường Vô Song cười chua chát :

- Không ai trên đời này diệt trừ được họ. Vì võ công của đám Thiên Tầm Giáo lạ độc dị thường, chưa xấp đến gần họ là đã bỏ mạng rồi!

Du Bội Ngọc vụt hỏi :

- Giáo chủ của họ là ai?

Đường Vô Song đáp :

- Giáo chủ của Thiên Tầm Giáo hành tung bất chợt, ẩn hiện như quỷ ma, chưa một người nào trên giang hồ thấy được mặt thật của hắn, cho đến tên tuổi là chi cũng chẳng rõ!

Du Bội Ngọc nhướng mắt :

- Tôi không tin là không ai trên đời kiếm chế nổi chúng!

Đường Vô Song nhếch mép :

- Võ công của Thiên Tầm Giáo tuy lang độc, nhưng ít khi chịu khinh xuất phạm người, cũng ít khi bước chân đến miền Trung thổ, mà chỉ ẩn thân nơi non cao cốc thẳm của miền núi hoang vu. Khi mà họ chẳng chọc đến ai, thì đừng hòng tìm ra họ. Chỉ cần họ đừng chạm đến mình, thiên hạ đã mừng “hết lớn” rồi, còn ai đi chọc đến họ làm gì cho mệt?

Du Bội Ngọc cau mặt trầm ngâm một lúc :

- Nhưng rồi sẽ có người làm thế!

Đường Vô Song nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Phải lắm. Chỉ có mỗi một mình cát hạ, trẻ tuổi to gan dạ nhưng lại kiêu kỳ. Sau này nếu có kẻ diệt trừ được Thiên Tầm Giáo thì chính cát hạ chứ không có ai. Còn như ta ...

Y nhếch nụ cười chua chát và nói tiếp :

- Ta trẻ tuổi phóng đảng, buông lung tình sắc, định lực không chút kiên cường. Cho nên, những tà công của “Thiên Tầm Ma Giáo”, quả đúng là khắc tinh của ta!

Cho đến bây giờ Du Bội Ngọc mới hiểu tại sao đường đường tông chủ của một phái trên vũ lâm, lại đối với đám “Quỳnh Hoa Tam Nương Tử” lại tỏ ra sợ sệt và yếu hèn đến thế!

Nhưng đối với những nhược điểm sâu kín của mình, gã thẳng thắn nói ra không một chút ngại miệng, đúng là con người hào sảng khó ai bằng. Nội ở điểm ấy, đủ không hổ thân phận là chủ môn của một phái.

Tây Môn Vô Cốt chợt thò đầu ra nhìn Du Bội Ngọc cười nham hiểm :

- Thiên Tàn Phủ Cốt, chưa chết chẳng thôi. Đã bị bọn chúng quấy rầy đến rồi, chưa một ai sống nổi trên đời. Tuy họ đã đi rồi, nhưng Du công tử khá thận trọng cho lắm!

Du Bội Ngọc nhếch mép lạnh lùng :

- Điều đó các hạ khỏi phải bận tâm!

Tây Môn Vô Cốt hơi sượng mặt :

- Đã thế, tại hạ xin cáo từ trước!

Và quay sang Đường Vô Song, hắn nói tiếp :

- Tiền bối định ...

Đường Vô Song có vẻ ngần ngừ :

- Du công tử ...

Du Bội Ngọc điềm đạm đỡ lời :

- Xin tiền bối an tâm rời đi, đừng lo đến vấn đề làm gì! Nếu như một mình tự lo chẳng nổi mình, sau này còn bôn tẩu giang hồ thế nào được?

Đường Vô Song thoáng giây ngẫm nghĩ :

- Ngẫm chắc là công tử đủ sức tự lo lấy mình, nhưng công tử nên nhớ một điều : người của Thiên Tâm Giáo đã chú trọng vào thì lợi hại nhất trong vòng bảy ngày đầu, sau trong bảy ngày đó, công tử nếu qua khỏi được, thì về sau chẳng còn gì sợ hãi nữa!

Tây Môn Vô Cốt âm trầm tiếp lời :

- Nhưng có điều là : trong vòng thời gian bảy ngày đó, chưa từng một ai thoát khỏi!

Nói xong hần uể oải đỡ xác Vương Vũ Lâu, rảo bước đi nhanh, đầu chẳng buồn ngoái lại.

Cơ Linh Yến chờ cho bọn Đường Vô Song đi khỏi, cười khanh khách bước ra :

- Ta biết rằng trên thế gian này, không một người con gái nào nhẫn tâm cả!

Câu nói nàng vừa dứt, Du Bội Ngọc đã ngã ngay xuống đất.

Da mặt chàng tái xanh đến phát sợ, môi giật giật chẳng ngừng, toàn thân run lên lẩy bẩy, cổ gờ tay sờ thử lấy mình, toàn thân nóng hừng hực gần như bốc khói.

Vì khi vắng mây mù “huyết vụ” loảng tan, chàng đã vô ý hít phải một ít, lúc đó đã cảm thấy ngay những bất thường trong người rồi, nhưng mãi dần chế cho đến lúc này, chất độc mới phát tác!

Cơ Linh Yến sợ đến thừ người ra :

- Người ... người rốt cục vẫn trúng phải độc của chúng!

Du Bội Ngọc cảm thấy châu thân toàn thân khi nóng khi lạnh bất chừng, tự hiểu rằng đã trúng độc rất nặng.

Nhưng bản tính bao giờ cũng nghĩ cho người hơn cho mình, chàng sợ Cơ Linh Yến thương tâm lo lắng nên nghiêng răng gượng cười :

- Tôi sớm đã biết trúng độc, nhưng ... nhưng chất độc này chẳng đáng ngại lắm!

Cơ Linh Yến chau mày :

- Đã biết là trúng độc, tại sao lúc này người chẳng nói ra?

Du Bội Ngọc cười buồn :

- Tây Môn Vô Cốt đối với tôi vốn mang sẵn ác ý, nếu khi này tôi lộ chút vẻ nào trúng độc, sợ rằng y chẳng để tôi yên đâu, cho nên tôi cố gắng chống chế đến bây giờ!

Tuy rằng nói lên rất đổi khó khăn, nhưng vì Cơ Linh Yến chàng cố gắng giải thích rành mạch, chỉ mong cô gái với tâm tính thơ ngây và thuần khiết ấy hiểu được phần nào những man trá trên cuộc đời.

Cơ Linh Yến thở dài :

- Lòng dạ của con người các người sao mà nhiều rắc rối thế, loài chim không khi nào ...

Nhìn gương mặt ngây thơ của nàng đang đượm nét hoang mang, Du Bội Ngọc không khỏi nghe lòng mình nao nao chua xót.

Chàng rất hiểu lời của Tây Môn Vô Cốt chẳng phải là lời nói suông, bọn Quỳnh Hoa Tam Nương Tử nhất định là sẽ chẳng bỏ qua cho chàng. Bảy ngày hạn định ấy chưa chắc chàng đã tránh qua khỏi, huống hồ hiện tại đang trúng độc, không còn đủ sức để đứng lên.

Dù rằng chất độc trong người chưa đến nỗi chí mạng, nhưng chàng thật cũng khó mà hy vọng thoát khỏi độc thủ Quỳnh Hoa Tam Nương Tử.

Giả như hiện giờ có một người nào khác ở bên cạnh may ra có thể giúp được chàng đuổi chất độc ra ngoài hay giúp chàng thoát qua cơn nạn lớn này, nhưng khổ nỗi Cơ Linh Yến chỉ là một thiếu nữ khờ dại, chẳng hiểu mấy sự đời ...

Càng nghĩ, Du Bội Ngọc càng oằn nặng âu lo, một khi Quỳnh Hoa Tam Nương Tử trở lại, Cơ Linh Yến cũng không thoát khỏi vạ lây, chàng liền cao giọng :

- Đám bạn chim của cô nương đang đợi đấy, nàng mau đi tìm chúng thôi!

Cơ Linh Yến tròn mắt hỏi :

- Thế còn người?

Du Bội Ngọc cố gắng mỉm cười :

- Tôi ... tôi nằm nghỉ ở đây một chốc là khỏi!

Cơ Linh Yến nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi và nhẹ cười :

- Ta ở đây chơi với người vậy. Chờ lúc nào người khỏi chúng ta cùng đi!

Và nàng ngồi xuống cạnh chàng với một thái độ hết sức vô tư, tuyệt nhiên chẳng biết rằng nguy cơ sẽ đến với Du Bội Ngọc trong chốc lát.

Du Bội Ngọc nghe khí huyết dần dần ngược dồn lên cửa miệng, rồi chỉ phút giây sau hai vành môi cũng cứng đờ theo, muốn nói chuyện không sao nói được, chỉ còn đôi mắt nặng lo âu nhìn người bạn gái ...

Khuôn mặt tươi cười của nàng như mờ dần ... xa dần ...

Tiếng nói giọng cười của nàng càng thoang thoảng như tận nơi nào vọng lại :

- Người đừng lo, khi bọn chim bị bệnh, ta thường ở chơi bên cạnh với chúng, mỗi ngày đút thuốc cho chúng ăn, thuốc của ta hay lắm, người uống xong khỏe lại ngay!

Du Bội Ngọc muốn kêu to lên :

- Tôi chẳng phải là chim, làm thế nào uống thuốc của chim được?

Nhưng khổ nổi, muốn nói chẳng nói lên lời, Cơ Linh Yến đã nhanh tay nhét vào miệng chàng một viên thuốc nho nhỏ.

Viên thuốc lập tức tan theo nước miếng đi thẳng vào cổ họng, mang theo một hương thơm ngao ngát lạ thường.

Thần trí đang như phiêu phưởng vụt quy tụ trở về, Du Bội Ngọc nghe toàn thân một sự khoan khoái không sao mô tả ...

Và chỉ thoáng chốc sau, chàng tự nhiên rơi vào một giấc thật êm đềm, thật ngon say!

X

Mỗi khi Du Bội Ngọc vừa nghe thần trí thoang thoang tỉnh, Cơ Linh Yến lại nhét vào mồm chàng một viên kế tiếp và một sự thư thái khác thường lại trở về với chàng, cơn ngủ lại kéo đến say sưa ...

Mỗi lúc chàng chợt tỉnh, câu nói đầu tiên ở cửa miệng là câu thúc giục nàng :

- Cô mau mau trốn đi ... mau trốn đi, Quỳnh Hoa Tam Nương Tử có thể trở lại bất cứ lúc nào!

Đến cuối cùng, chàng nghe hồn mình phiêu phiêu ngây ngất, lòng đầy tự tin với tất cả mọi việc xảy ra cho dù Quỳnh Hoa Tam Nương Tử quả tình cờ đến, chàng cũng không cảm thấy có gì phải sợ hãi.

Du Bội Ngọc cũng không hiểu tại sao mình có cảm giác như thế, cũng chẳng hiểu mình đã qua khỏi bấy ngày đầy rẫy nguy nan đó chưa. Tất cả cái hiểm nguy chết sống hiện giờ, chàng xem như một trò đùa trước mặt.

Hai người không hề rời khỏi gian dẫn thất nửa bước, mà Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng biết sẽ đến ở lúc nào. Và một khi đó Du Bội Ngọc dừng hòng mong sống sót.

Cũng chẳng biết là đã qua bao nhiêu ngày trời, Du Bội Ngọc một hôm chợt cảm thấy mình thật tỉnh táo, toàn thân chẳng có chút ít hiện tượng mê man của kẻ bị trúng độc mà trái lại cảm thấy sảng khoái mạnh mẽ khác thường.

Cơ Linh Yến nhìn chàng mỉm cười :

- Linh được của tôi kể ra cũng không đến nổi xoàng chứ?

Du Bội Ngọc cười cảm kích :

- Đáng gọi là linh đơn diệu dược, hân hữu thế gian ...

Chàng bất chợt đảo mắt nhìn quanh, nhận thấy mình vẫn nằm trong gian phòng hẹp cũ.

Tuy xác chết và máu người đã được quét dọn sạch sẽ nhưng chàng cũng chột nhớ đến Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, rúng động hỏi ngay :

- Tôi đã ngủ được mấy đêm ngày?

Cơ Linh Yến đáp :

- Hình như là tám chín hôm gì rồi!

Du Bội Ngọc thất thanh kêu lên :

- Chín đêm ngày? ... Bọn họ có đến không?

Cơ Linh Yến phì cười :

- Sao? Người nhớ họ à?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Làm gì mà nhớ họ? Tôi ... tôi chỉ hơi lạ là tại sao họ không đến?

Cơ Linh Yến dừng dừng :

- Thế tại sao người chẳng đi, không lẽ định chờ họ đến?

Du Bội Ngọc bật dậy ngay :

- Phải lắm! Nhất định họ không sao ngờ được tôi vẫn ở nơi đây chẳng đi và có lẽ họ đuổi theo tôi nơi chốn nào xa rồi!

Kéo lấy tay Cơ Linh Yến, chàng nói tiếp :

- Tuy rằng làm như thế là quá ư mạo hiểm, nhưng tình thế đã quá bắt buộc không còn cách gì hơn. Mà chính đó cũng là biện pháp cực hay khó ai nghĩ đến nổi. Cô lại tìm ra được, tôi quả thật không ngờ!

Cơ Linh Yến cười ngây ngô :

- Biện pháp chi mà hay? Ta thật không hiểu người nói gì?

Du Bội Ngọc nhìn nàng sưng sờ, tia mắt chàng soi mói nhìn lên khuôn mặt ngây thơ và vô tư của nàng, hoang mang chẳng hiểu nàng thật tình ngây ngô vô tri, làm bừa mà trúng cách, hay là dưới lớp khờ khạo đó, ẩn chứa một trí tuệ tuyệt luân?

Vì những con người trí tuệ tuyệt vời, có những lúc kẻ thế tục khó mà nhìn ra nổi.

Chàng chột nhớ ra một việc, gian khách sạn tuy ở nơi hoang tịch, nhưng chưa phải là một chốn không có dấu chân người.

Thế tại sao trong khách sạn bao nhiêu mạng chết chóc, lại không có một ai đến tra vấn hỏi han?

Và những người bị treo trên cây kia còn sống sót hay đã chết, có ai đã cứu chữa cho họ chẳng? Và trong khách sạn hiện giờ không có một người, chẳng lẽ không có người quản lý. Nếu quả thật tình không có người quản lý, tại làm sao chàng có thể ở suốt bảy tám ngày?

Quả thật những câu hỏi hóc búa khiến người phải đau đầu nhức óc, dù cho Du Bội Ngọc có thật tình tảo cũng không tìm ra đáp số, thì với một cô gái như Cơ Linh Yến chẳng hiểu sự đời kia làm sao nghĩ ra nổi?

Một ý niệm hoài nghi không khỏi dâng lên trong tâm khảm, tia mắt chàng tự nhiên dời về hướng Cơ Linh Yến đang vỗ tay nhẩy múa xa xa dưới ánh mặt trời ...

“Phải chăng nàng thật sự chẳng ngu dại như ta tưởng mà chỉ vờ vĩnh để che đậy một trí óc tuyệt thông minh? Và bao nhiêu ngày nay, đã có người đến đây thay nàng giải quyết đi mọi việc, thế sao nàng chẳng chịu nói ra?”.

Một ý niệm lại vang lên, chàng thở dài tự trách lấy mình :

- Người ta không ngại lao nhọc cứu lấy mình, thế mà mình trái lại cứ ôm lòng hoài nghi, quả là một điều bậy bạ. Giả như nàng thật sự có ác tâm thì nàng đâu dễ cứu ta?

Cơ Linh Yến bỗng chạy về hướng chàng, tươi cười cất tiếng :

- Chúng vừa cho ta hay, phía trước đây không xa có chỗ rất vui, chúng mình cùng đi xem nhé!

Du Bội Ngọc thừa hiểu tiếng ”chúng” mà nàng nói lên kia, tất nhiên là ám chỉ những con chim nhỏ của nàng.

Dưới ánh nắng vàng tươi, đôi má này hồng mịn như những quả đào vừa chín mọng, đôi mắt sáng ngời trong niềm vui, càng nói lên nét vô tư không biết chi là âm trá của cuộc đời!

Du Bội Ngọc càng thêm cảm thấy sự đa nghi không phải của mình, nên muốn hết sức chiều ý nàng để chuộc lại điều chẳng phải đó.

Chàng cười lên thật dịu :

- Bất luận cô muốn đi đâu, tôi cũng đưa cô đi cả!

Ánh mắt Cơ Linh Yến sáng ngời lên niềm hân hoan, nàng ôm chầm lấy Du Bội Ngọc, hôn lên má chàng chẳng chút ngại ngần hay e thẹn :

- Người tốt quá!

Như một con chim sẻ, nàng tung tăng đi trước dẫn đường, Du Bội Ngọc lẻo đẻo cất bước theo sau.

Nhìn thấy vẻ hớn hởi của nàng, chàng cũng đậm vui lây, cái ám ảnh Quỳnh Hoa Tam Nương Tử đang đè chặt tâm tư, cũng dần dần tiêu biến.

Đi một lúc, Cơ Linh Yến quay đầu lại hỏi :

- Chỗ ấy khá xa, người có mệt không?

Du Bội Ngọc cười :

- Tinh thần tôi chưa bao giờ thấy khỏe như bây giờ!

Cơ Linh Yển vỗ tay reo :

- Đây là hoàn toàn nhờ vào linh dược của ta, bây giờ sau khi uống thuốc xong, cũng bay thật cao thật nhanh!

Đến giữa trưa, hai người vào một quán cơm lót dạ, Cơ Linh Yển ăn rất ngon lành, trái lại Du Bội Ngọc cứ chống đũa ngồi ngó, không muốn ăn gì cả.

Ăn xong, hai người lại tiếp tục lộ trình, Du Bội Ngọc chỉ nghe hai mắt mình nặng trĩu, buồn ngủ vô cùng, bao nhiêu cái khổ khổ lúc này, chẳng hiểu tan biến đi đâu mất!

Cơ Linh Yển cười lên không ngớt tiếng :

- Sắp đến nơi rồi ... người có thấy mệt chẳng?

Thấy nét vui tươi của nàng, Du Bội Ngọc không nỡ làm nàng mất hứng, gắng gượng đáp :

- Không mệt lắm!

Và không dần được, chàng hỏi tiếp :

- Mà nơi nào thế?

Cơ Linh Yển chớp chớp mắt :

- Nhất định là nơi đó sẽ làm người vô cùng kinh ngạc!

Mặt trời đã ngả hoàng hôn, phóng mắt nhìn ra phía trước xa xa, khói chiều đỏ đây bốc lên cuộn cuộn, hình như nơi sắp đến là một thị trấn to tát, khách lữ hành mỗi lúc một thêm đông.

Cơ Linh Yển càng phấn khởi bao nhiêu, thì Du Bội Ngọc trái lại càng khó chịu, lữ đừ bấy nhiêu, chỉ muốn nằm lăn ra đất ngủ ngay.

Đi qua một tòa trang viện, Cơ Linh Yển vụt cười hỏi :

- Người có biết ở đây là đâu chẳng?

Du Bội Ngọc uể oải lắc đầu :

- Không biết!

Cơ Linh Yển nghiêm trang nói tiếp :

- Đây là “Kim Xác Trang”, vị chủ trang là La Lương Tử, một tay đại phú ông, lại còn biết võ công. Chỉ có tánh người quá ư nhỏ nhen, bình thời rất tần tiện, cho đến người làm cũng không dám mượn nhiều!

Dù lúc ấy, Du Bội Ngọc làm biếng cả việc chuyện trò, nhưng nghe xong, động ngay tính tò mò, vội hỏi :

- Sao cô biết được những điều đó?

Cơ Linh Yển thản nhiên :

- Tự nhiên là đám bạn chim của ta cho biết!

Du Bội Ngọc đành cười :

- Đám bạn chim của cô kể ra cũng biết khá nhiều chuyện đấy!

Cơ Linh Yến cười đắc ý :

- Chúng tối ngày bay đó bay đây, chuyện chi trên đời không làm sao dấu nổi với chúng!

Du Bội Ngọc thở ra :

- May là có tâm tính thiện lương, bằng không những gì kín đáo của mọi người cô đều hiểu rõ hết!

Cơ Linh Yến cười khanh khách ;

- Nghe nói, người nào hiểu được tiếng chim, sẽ có lúc phát đại tài mà cũng có lúc gặp rủi ro vô cùng. Người có biết câu chuyện cổ tích của gã Công Dã Tràng chứ?

Tuổi thơ ấu, Du Bội Ngọc đã từng ngồi dưới bóng cây, nghe cha kể chuyện Công Dã Tràng, một con người biết nghe được tiếng chim ...

Một hôm nghe chim gọi tên mình rằng :

- “Công Dã Tràng, Công Dã Tràng, núi Nam có con dê non, người xơi thịt, ta xơi gan lòng!”

“Chàng liền xách cung tên bắn được con dê, vác về nhà nhưng lại quên không chừa lại gan lòng cho chim, chim nổi giận tìm cách hại chàng suýt nữa thì bỏ mạng!”

Câu truyện tuy rất thú vị nhưng giờ đây Du Bội Ngọc chẳng những biếng kể mà biếng cả nghe, cho đến biếng cả nghĩ ngợi, đầu óc mê mê mết mết, bước đi xiêu vẹo chỉ chực té ngã.

Cơ Linh Yến kéo tay chàng cười cười :

- Đến rồi! Vào đi thôi!

Du Bội Ngọc cố mở mắt ra, thấy phía trước là một tòa trang viện, quy mô to tát, cánh cửa sơn bóng loáng đỏ ngời, khí khái quả phi phàm.

Cơ Linh Yến lại nói :

- Bên trong này vui lắm, chúng ta vào xem!

Du Bội Ngọc cười thăm nảo :

- Đây là nhà của người ta, làm sao mà vào xem được?

Cơ Linh Yến quả quyết :

- Không sao, cứ vào đi!

Và không chờ Du Bội Ngọc phản ứng ra sao, nàng chụp tay kéo thẳng vào trong.

Bên trong là một khoảng viện đường bát ngát, sảnh đường bố trí thật cao sang.

Cơ Linh Yến ngang nhiên tiến bước thẳng vào, cũng chẳng có ai tiến ra ngăn trở.

Sân viện được quét dọn hết sức khang trang, tuyệt không phải là tòa trang viện hoang vu, không có chủ.

Du Bội Ngọc không dẫn được, lên tiếng khuyên :

- Thừa khi chủ nhà không có ở đây, chúng ta mau trở ra đi thôi!

Cơ Linh Yến chẳng buồn để ý lời chàng, trái lại quát to lên :

- Sao chưa châm trà?

Quả nhiên, không bao lâu có một gã đàn ông áo xanh bưng vào chiếc khay nhỏ, trên để hai chum trà, cung kính đặt trên bàn và lẳng lặng cúi đầu trở gót.

Cơ Linh Yến hộp một ngum trà và nói :

- Bụng ta đói rồi!

Nàng vừa dứt lời, bên trong dường như đã có người đặt sẵn, nên rượu thịt lập tức được dọn ra.

Và cũng y như gã đàn ông áo xanh trước, nhưng kẻ bưng rượu thịt ra, thái độ cũng thật là cung kính, chẳng những không nói một lời, mà cũng không hề ngược mắt nhìn khách, găm đầu lẳng lặng rút lui.

Du Bội Ngọc nhìn đến phát sửng, chàng cứ ngỡ là mình đang nằm mộng.

Cơ Linh Yến so đĩa cười khanh khách :

- Ăn đi chứ, còn khách sáo gì nữa!

Nhưng Du Bội Ngọc nuốt làm sao cho vô, chàng ngồi im đưa mắt nhìn cô bạn gái ăn một cách ngon lành, rồi không sao dẫn được, chàng hỏi :

- Chủ nhân ở đây, hình như cô có quen phải không?

Cơ Linh Yến làm thỉnh găm đầu ăn nốt, đột nhiên nàng xô mạnh chiếc bàn, khiến bao nhiêu bát đĩa đều rơi xuống đất loảng xoảng bể nát.

Giọng nàng hằn học quát lên :

- Bây đâu?

Ba bốn tên đại hán áo xanh hốt hoảng chạy ra, sắc mặt người nào cũng lộ đầy nét kinh hoàng, cúi đầu sợ sệt trước mặt Cơ Linh Yến chẳng dám thở mạnh.

Cơ Linh Yến trừng mắt hầm hầm :

- Chén hải sâm chân vịt mặn không chịu được, người nào đã nêm thế?

Một tên hán tử quỳ mọp xuống đất, run rẩy :

- Dạ ... chính tiểu nhân!

Cơ Linh Yến cười gằn :

- Người định cho ta chết mặn phải không?

Du Bội Ngọc không nhin được :

- Họ chẳng có nểm qua thì làm sao biết được mặt hay mặt, đâu có thể trách họ được! Huống hồ chúng ta đang là kẻ ăn chực cơm của người, có đâu lại giận hờn như vậy?

Cơ Linh Yến nhoẻn miệng cười :

- Tôi thật chẳng biết chuyện, người chớ buồn!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cô ...

Chàng chưa kịp dứt lời, tên hán tử nọ đã lớn tiếng nói :

- Tiểu nhân không nên bưng món ăn quá mặt lên, tiểu nhân tội đáng chết, bàn tay bưng đồ ăn lại càng đáng chết ...

Cùng với tiếng chết vừa thoát ra khỏi miệng, hán tử áo xanh rút phảng đoản đao cài bên hông ra chặt đứt một bên tay mình.

Du Bội Ngọc giật bắn mình kinh hãi.

Tên hán tử áo xanh tuy đau đến mồ hôi vã đầy trán nhưng không dám một tiếng rên rĩ, tay phải nâng lấy cườm tay bị chặt cụt, máu tươi không ngớt phun vọt ra, vẫn chưa dám đứng lên.

Cơ Linh Yến gật gù cười :

- Như thế là được đấy!

Du Bội Ngọc rung động đổi sắc :

- Tại sao ... tại sao cô biến đổi thành ác độc quá thế?

Cơ Linh Yến đứng đứng :

- Chúng không phải là chim, thì tại làm sao ta phải xót thương chúng?

Du Bội Ngọc hần học :

- Con người lại chẳng bằng chim à?

Cơ Linh Yến cười nhìn chàng :

- Tại họ cam tâm làm như thế, sao người lại trách ta?

Du Bội Ngọc giận dữ, to tiếng :

- Trên đời không một kẻ nào lại cam tâm tình nguyện tự hủy lấy thân thể của mình!

Cơ Linh Yến chẳng buồn đáp, dời mắt sang gã hán tử vừa chặt đứt bàn tay :

- Các người đều tự nguyện nghe theo lời của ta phải không?

Đám hán tử áo xanh đồng thanh đáp :

- Thưa phải!

Cơ Linh Yến gật đầu :

- Vậy thì mỗi người chặt đứt hai lông tay của bàn tay trái mình cho ta xem!

Du Bội Ngọc nghe xong cơ hồ nhảy dựng người lên khỏi ghế, nhưng đám đại hán nọ không ngờ lại rút đao ra, tiện đứt hai lông tay của chính mình, những tiếng phập phập nối tiếp nhau nghe đến lạnh cả da lưng.

Cơ Linh Yến lại lên tiếng hỏi :

- Các người làm như thế, là cam tâm tình nguyện, phải không?

Lũ hán tử nọ chẳng kể đến máu đang chảy ròng ròng nơi bàn tay, tranh nhau đáp :

- Thưa phải!

Cơ Linh Yến thản nhiên hỏi tiếp ;

- Các người chẳng những không cảm thấy đau đớn, mà trái lại còn thấy rất khoan khoái trong lòng, phải chăng?

Lũ hán tử lại đáp lên một lượt :

- Thưa phải, chúng tiểu nhân khoan khoái vô cùng!

Cơ Linh Yến cười lạnh :

- Đã khoan khoái, sao chẳng cười lên?

Tuy tên nào cũng đau đớn đến tháo ướt mồ hôi đầu nhưng cũng cố nhanh miệng cười ngay, nhả răng mà cười, một nét cười ngụy dị dễ sợ!

Du Bội Ngọc cảm thấy da lưng mình hơi ớn ớn, mồ hôi lạnh nườm nượp túa ra.

Đám hán tử kia tuy quả thật đều là những con người sống, nhưng lại y như là những con búp bê biết động đậy, Cơ Linh Yến sai sử thế nào, chúng răm rắp tuân theo thế ấy.

Nếu Du Bội Ngọc không tận mắt mọi tình hình, dù bất cứ nghe ai thuật lại, chàng cũng không làm sao tin nổi trên thế gian này lại có chuyện quái dị dường ấy!

Cơ Linh Yến quay sang chàng mỉm cười :

- Người có biết tại sao họ lại nghe lời ta như thế không?

Du Bội Ngọc hoang mang :

- Họ ... họ ...

Chẳng đợi chàng nói dứt, Cơ Linh Yến tiếp lời :

- Chỉ vì họ đã đem linh hồn bán cho ta rồi!

Tóc lông Du Bội Ngọc cơ hồ dựng lên từng sợi, chàng hốt hoảng kêu lên :

- Cô ... cô điên rồi ...

Cơ Linh Yến vụt cười lên lạnh lẽo :

- Chẳng những ta mua linh hồn của họ, mà cả đến linh hồn của người ta cũng sắp mua đứt luôn. Không phải chị họ biết nghe lời ta, mà chính người cũng sẽ phải nghe lời ta!

Bị chạm vào lòng tự tôn, Du Bội Ngọc rống lên :

- Cô ... cô dám nói như thế ...

Cơ Linh Yến cười dài ngắt lời :

- Hiện giờ hai chân người đã nhũn ra, khí lực toàn thân chẳng còn, không sao đứng lên nổi, ta chỉ cần đẩy nhẹ một ngón tay, cũng dư đủ xô người ngã xuống!

Nghe xong, Du Bội Ngọc liền đứng phắt dậy, và quả nhiên hai chân chàng như xụn xuống, chàng rơi phịch trở xuống ghế liền.

Cơ Linh Yến cười lạnh, nói tiếp :

- Chỉ chốc sau nữa, toàn thân người sẽ lúc nóng lúc lạnh, rồi tiếp đấy lại nhức nhối và ngứa ngáy lạ lùng, như bị muôn ngàn con kiến thi nhau bò cắn thịt da ...

Quả đúng như lời Cơ Linh Yến, chẳng cần đợi lâu mà ngay bây giờ, chàng cũng đã nghe có những cảm giác như trên rồi!

Giọng chàng rung lên :

- Chính ... chính do cô hạ độc phải không?

Cơ Linh Yến cười thật ngây ngô :

- Trừ ta ra, thì còn ai nữa chứ?

Hai hàm răng của Du Bội Ngọc lắp cộp nhíp vào nhau :

- Tại sao cô không giết tôi ngay cho rồi?

Cơ Linh Yến nhướng nhướng mày :

- Một kẻ hữu dụng như người, giết đi có phải đáng tiếc không?

Mồ hôi không ngừng đầm đầy vầng trán, Du Bội Ngọc thở hắt một hơi dài :

- Bây giờ cô định làm gì tôi đây?

Cơ Linh Yến đáp :

- Hiện giờ tuy người đã sa vào địa ngục, nhưng chỉ cần đem linh hồn bán cho ta, ta sẽ đưa người lên một chỗ “Thiên Đường”, mà không chừng còn vui vẻ hơn Thiên Đường là khác!

Du Bội Ngọc nghe trong người còn đau nhức, càng lúc càng hành hạ dữ dội, chàng rên rỉ hỏi :

- Bây giờ cô muốn tôi phải làm gì?

Giọng nói của Cơ Linh Yến trầm lặng lại, một giọng nói thật ghê sợ mà chàng chưa từng nghe qua :

- Bây giờ, người tức khắc đến Kim Xác Trang, tàn sát tất cả hai mươi ba nhân số lớn nhỏ trong trang, đừng chừa một tên nào ... số tài sản mà La Tử Lương khổ nhục tạo nên, ta hiện tại đang cần có chuyện tiêu xài!

Du Bội Ngọc cười thê thảm :

- Ta bây giờ mà đủ sức giết người à?

Cơ Linh Yến gật gù :

- Bây giờ người không thể giết người, nhưng khi đến Kim Xác Trang, lập tức người sẽ biến thành sức mạnh vô song, nếu không đem ra sử dụng ngay, con người người có thể nổ tan vì sức mạnh không lối thoát đó!

Sự đau đớn quá mức trong cơ thể, khiến Du Bội Ngọc hoàn toàn mất hẳn sáng suốt của lương tri, chàng cơ hồ muốn liều lĩnh tất cả ...

Nhưng vừa vụt chạy ra cửa, chàng lập tức quay trở vô rên rỉ :

- Ta không thể làm như vậy được!

Cơ Linh Yến cười nửa miệng :

- Ta tin rằng người sẽ phải làm! Có dám đánh cuộc với ta không?

Du Bội Ngọc cắn môi rít lên :

- Ta cứ ngỡ cô là một thiếu nữ vô tư thuần khiết, chẳng ngờ cô chỉ giả vờ ra như thế mà thôi!

Chàng ngừng lại hừ lên một tiếng và nói tiếp :

- Hừ! Cô cứ vờ ra như thế, để không một ai để ý đề phòng! Hừ ... cô còn độc hơn cả Cơ Linh Phong một bậc!

Cơ Linh Yến cười bí mật :

- Vậy người cho ta là ai?

Du Bội Ngọc không khỏi ngược nhìn nàng, từ đôi mắt ngây thơ thuần khiết đó, đột nhiên ánh ngời lên như đôi mắt của chim ưng.

Du Bội Ngọc vụt nghe sau lưng mình ớn lạnh :

- A ... Cô đúng là Cơ Linh Phong!

X

Cơ Linh Phong bật cười lạnh lạnh :

- Suốt mười mấy ngày trời làm tên ngốc, bây giờ thì người đã hiểu rồi chứ? Người thật sự tưởng rằng ta biết được tiếng của loài chim à? Không ai trên thế gian này hiểu nổi được ngôn ngữ của giống chim, dù cho cái con khùng Cơ Linh Yến đó vị tất đã hiểu nổi. Những điều mà ta biết, toàn do bao nhiêu tâm lực của ta đổi lại, cho

đến người cũng chẳng biết, thì chim làm sao mà biết được. Người tự cho là mình thông minh, thế mà một đạo lý xoàng như thế lại không nghĩ ra!

Du Bội Ngọc nghe chân thân mình như lạnh ngắt :

- Thảo nào cô cứ mãi theo tôi? Thảo nào cô đã đoán được Quỳnh Hoa Tam Nương Tử tuyệt không quay trở lại, rồi đến gian khách sạn nhỏ nọ ...

Cơ Linh Phong ngắt lời :

- Người tuy trúng chất độc của Quỳnh Hoa Tam Nương Tử nhưng chẳng nặng lắm. Và hình như người đã uống qua một loại linh đơn đơn gì, nên đối với các độc tánh có sức đề kháng rất mạnh ...

Du Bội Ngọc vụt kêu lên :

- Đúng thế! Côn Lôn “Tiểu Hoàn Đơn”!

Cơ Linh Phong gật đầu cười :

- Phải rồi! Nhưng dù cho Côn Lôn “Tiểu Hoàn Đơn” có giải được trăm độc, nhưng đối với “Cực Lạc Hoàn” của ta thì không thể ...

Du Bội Ngọc rùng mình kinh khiếp :

- “Cực Lạc Hoàn”! Phải chăng tôi đã bị “Cực Lạc Hoàn” của cô hại đến nông nỗi này? Không lẽ bọn người kia đều trúng phải chất độc “Cực Lạc Hoàn”, mới đem cả linh hồn mà bán cho cô?

Cơ Linh Phong nghiêm mặt :

- Nếu đem “Cực Lạc Hoàn” của ta ví thành độc dược là người có ý sỉ nhục ta vậy. Người hiện giờ tuy thống khổ vô biên, nhưng một khi uống xong viên “Cực Lạc Hoàn”, chẳng những sự thống khổ lập tức tiêu tán mà tinh thần vụt tăng lên trăm lần, cả một đời người cũng chưa bao giờ cảm thấy một sự khoan khoái dường ấy!

Du Bội Ngọc run lên :

- Phải chăng “Cực Lạc Hoàn” là một thứ ma túy bắt người phải nghiện? Trúng phải chất độc của nó, mỗi ngày nhất định phải uống, bằng không sẽ bị hành hạ đau đớn không sao chịu nổi?

Cơ Linh Phong cười ngắt ngắt :

- Đúng, đúng lắm! Trong thuốc “Cực Lạc Hoàn” của ta có pha trộn một thứ hoa quả lạ sản xuất từ Tây Phương Thiên Trúc, tên gọi là “Phù Dung Hoa”, không một sắc hoa nào trên thế gian này đẹp bằng nó, nhưng quả của nó mới thật là quý hơn, làm cho người ta khoan khoái còn hơn cả lên thiên đàng, đồng thời làm người ta đau đớn còn hơn cả xuống địa ngục!

Nàng chợt quay qua đám đại hán đang đứng khoanh tay sau lưng :

- Có phải các người đang sống một cách khoan khoái không?

Đám đại hán cùng gật đầu lia lịa :

- Chúng tiểu nhân chưa bao giờ cảm thấy khoan khoái như hiện thời!

Cơ Linh Phong lại hỏi :

- Nếu như ta không cho các người uống “Cực Lạc Hoàn”?

Da mặt của đám hán tử áo xanh vụt nổi vồng lên giật giật, ánh mắt bộc lộ một sự kinh hãi tuột cùng, một sự sợ hãi chính từ nội tâm dâng lên.

Cả bọn dập đầu van vỉ :

- Xin cô nương dung mạng, dù cô nương sai bảo tiểu nhân bất cứ một điều gì, chỉ cần cô nương mỗi ngày ban cho một viên “Cực Lạc Hoàn” thôi ạ!

Cơ Linh Phong cười rờn rợn :

- Vì một viên “Cực Lạc Hoàn”, các người cũng không tiếc bán cả cha mẹ vợ con mình phải không?

Đám hán tử áo xanh rạp đầu đáp :

- Thưa phải!

Quay đầu qua Du Bội Ngọc, Cơ Linh Phong nheo mắt cười :

- Tuy người không có cha mẹ vợ con để mà bán như chúng, nhưng người có thể bán lấy bản thân, dùng cái thể xác bằng xương bằng thịt của người mà trao đổi, người sẽ đổi lại được một sự khoan khoái tột cùng của linh hồn, như thế không đáng giá hay sao?

Du Bội Ngọc nghe mồ hôi lạnh tuôn khắp thân thể, giọng chàng như lạc đi :

- Tôi ... tôi ...

Tiếng nói của Cơ Linh Phong chuyển thành hết sức dịu dàng :

- Người không có cách gì chống chế lại được cơn thuốc hành hạ. Trong tám chín hôm liền, ngày nào ta cũng tăng gia số lượng “Cực Lạc Hoàn” cho người uống, bây giờ sự ghiền “độc” của người nặng hơn tất cả bọn chúng, tất nhiên sự đau đớn mà người sẽ chịu đựng, không một ai có thể chịu đựng nổi, hãy ngoan ngoãn mà nghe theo lời ta là khôn đấy!

Du Bội Ngọc mím chặt hai hàm răng không đáp, mà dù có muốn đáp, thì giờ chàng cũng chẳng còn đủ sức lực đâu mà mở miệng nổi.

Cơ Linh Phong đánh thêm một đòn tâm lý cuối cùng :

- Sớm bằng lòng chừng nào là đỡ khổ cho chừng ấy, bằng không người sẽ chịu khổ một cách vô bổ mà thôi. Vả lại, sớm muộn gì người cũng không thoát khỏi phải cúi đầu nghe theo ta!

Chậm rãi lòi từ người là một lọ ngọc màu xanh biếc, Cơ Linh Phong đổ ra từng viên thuốc màu đen thẫm, kèm theo một mùi thơm kỳ lạ bay loăng khắp phòng.

Đám đại hán áo xanh, đôi mắt hau hấu thêm thường nhìn chăm vào viên thuốc, ti tiện như một bày chó đối trông thấy cục xương.

Cơ Linh Phong đưa viên thuốc ra nhử ở trước mặt Du Bội Ngọc, nhếch miệng cười :

- Ta biết là người không sao nhìn nổi, chi bằng uống trước lấy một viên rồi đi làm việc ... chỉ cần người gạt đầu ứng chịu là ta tin người ngay!

Du Bội Ngọc hai tay bấm chặt vào nhau cơ hồ rướm máu :

- Không, không! Ta không uống!

Giọng của Cơ Linh Phong càng hết sức dịu dàng :

- Hiện giờ, người chỉ cần giơ tay ra là có thể từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường! Một sự khoái lạc dễ dàng như thế, nếu người chẳng muốn thì quả là rất ngu!

Du Bội Ngọc không khỏi hau hấu nhìn vào viên thuốc, tia mắt bộc lộ một sự thèm khát tuột cùng, chỉ cần thò tay ra là được ngay, chàng có đủ can đảm để khước từ không?

Và bàn tay chàng đã rung rung chầm chậm thò dần ra ...

Cơ Linh Phong nụ cười thêm dịu :

- Mau lấy đi cho rồi, còn chần chừ gì nữa?

Đám đại hán áo xanh lúc ấy đã quỳ mọp xuống đất, hồng hộc thở lên như bày chó đói.

Góc mắt của Du Bội Ngọc bất chợt nhìn về phía họ, đột nhiên chàng nghĩ đến chỗ, nếu như chàng uống xong viên “Cực Lạc Hoàn” kia, chàng cũng sẽ biến thành ti tiện y như họ, suốt đời thuần phục dưới bàn chân của Cơ Linh Phong để mong nàng ban cho một viên “Cực Lạc Hoàn”, suốt đời làm một tên nô lệ cho nàng, trầm luân mãi trong sự đau đớn ti tiện, không làm sao ngóc đầu lên nổi ...

Mồ hôi hột vọt tháo ướt cả người, thấm lạnh cả vạt áo, Du Bội Ngọc bất thần rống lên một tiếng vung chân đá ngã hai tên đại hán, rồi như một kẻ điên lao tuốt ra ngoài ...

Cơ Linh Phong chẳng buồn ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhếch mép :

- Muốn, người cứ đi! Chỉ cần nhớ rằng, khi nào sự đau đớn làm người không chịu đựng nổi, cứ tùy tiện quay về đây, viên “Cực Lạc Hoàn” luôn luôn để dành cho người, trở lại đây là người lập tức được giải thoát.

Một nụ cười hiểm độc thoáng nở trên vành môi, Cơ Linh Phong chậm rãi nói tiếp :

- Dù chân người có bị xích bằng dây sắt, người cũng sẽ quay về đây. Hay dù người có bị chặt đứt đi đôi chân, người cũng tìm cách lết về đây mà thôi!